

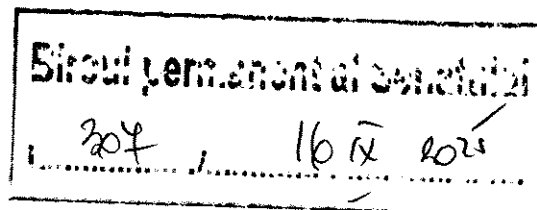

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Adresa nr. 3/10325/2025 din data de 10.09.2025

Domnului Mario-Ovidiu OPREA,
Secretarul general al Senatului României

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei dumneavoastră nr. XXXV/3932/30.06.2025, prin care ați solicitat Consiliului Superior al Magistraturii avizarea *Propunerii legislative pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010, privind codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare (b280/26.06.2025)*, vă comunicăm că aceasta a fost analizată în ședința Comisiei nr. 1 reunită – „Legislație și cooperare interinstituțională” din data de 04.09.2025.

Referitor la solicitarea de avizare a propunerii legislative, Comisia a reținut prevederile art. 39 alin. (3) din Legea nr. 305/2022 privind Consiliul Superior al Magistraturii, potrivit căroră „*Plenul Consiliului Superior al Magistraturii avizează proiectele de acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești.*” Această prevedere este identică cu vechea reglementare cuprinsă în art. 38 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Sfera de cuprindere a sintagmei „*acte normative ce privesc activitatea autorității judecătorești*”, în funcție de care se poate determina obligația legală și constituțională a autorităților competente de a solicita avizul Consiliului Superior al Magistraturii, a fost circumscrisă de Curtea Constituțională în jurisprudența sa¹, reținând că aceasta se referă „*numai la actele normative care privesc în mod direct organizarea și funcționarea autorității judecătorești, precum modul de funcționare al instanțelor, cariera magistraților, drepturile și obligațiile acestora etc., pentru a nu se ajunge la denaturarea rolului Consiliului Superior al Magistraturii*”.

Având în vedere că propunerea legislativă nu privește activitatea autorității judecătorești, în sensul atribuit acestei sintagme de Curtea Constituțională, ***Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010, privind codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare*** nu se încadrează în categoria actelor normative supuse

¹ A se vedea Decizia nr. 901 din 17 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 503 din 21 iulie 2009 și Decizia nr. 63 din 8 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 145 din 27 februarie 2017.

avizării Consiliului Superior al Magistraturii, putând fi exprimat un punct de vedere cu privire la aceasta.

Comisia a reținut că propunerea legislativă vizează introducerea, la art. 715 din Codul de procedură civilă, a alineatului (6) cu următorul cuprins: *„Contestația privind prescripția dreptului de a obține executarea silită poate fi introdusă în tot cursul executării silite.”*

Cu privire la formă, se observă că propunerea nu respectă rigorile tehnicii legislative vizând titlul actului normativ, exprimarea intenției de completare a actului normativ și nici cele referitoare la respectarea regulilor de ortografie.

Cu privire la conținutul propunerii legislative, Comisia a avut în vedere că, în conformitate cu art. 706 din Codul de procedură civilă, dreptul de a obține executarea silită se prescrie în termen de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel, iar în cazul titlurilor emise în materia drepturilor reale, termenul de prescripție este de 10 ani. Termenul de prescripție începe să curgă de la data când se naște dreptul de a obține executarea silită. În cazul hotărârilor judecătorești și arbitrale, termenul de prescripție începe să curgă de la data rămânerii lor definitive.

Potrivit art. 707 alin. (1) din Codul de procedură civilă, prescripția nu operează de plin drept, ci numai la cererea persoanei interesate.

Faptul că prevederile legale stabilesc în mod expres că prescripția nu operează de plin drept, ci numai la cererea persoanei interesate, consacră în fapt voința legiuitorului de a reglementa în noul Cod civil și în noul Cod de procedură civilă că regimul juridic al prescripției este unul cu caracter relativ, adică prescripția nu mai produce efecte de drept, ci doar dacă este invocată de persoana interesată. Așadar, prescripția dreptului de a obține executarea silită este o chestiune de ordine privată și nu de ordine publică.

Modul procedural al invocării prescripției dreptului de a obține executarea silită este contestația la executare. Aceasta trebuie invocată, însă, în termenul de decădere de 15 zile prevăzut la art. 715 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Stabilirea unui astfel de termen este justificată de faptul că executarea silită trebuie să se realizeze într-un interval de timp rezonabil, celeritatea fiind una din exigențele acestei proceduri, aspect care rezultă atât din ansamblul reglementării în materie, cât și din practica Curții Europene a Drepturilor Omului vizând dreptul la un proces echitabil.

Prin urmare, limitarea intervalului de timp în care poate fi invocată prescripția dreptului de a obține executarea silită este susținută atât cu motive care țin de caracterul de ordine privată al acestei excepții, cât și de necesitatea asigurării unei durate rezonabile a executării silite.

Analizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 707 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 264/2020, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 807 din 02 septembrie 2020, că *„legiuitorul actual a reglementat*

prescripția extinctivă ca instituție de ordine privată care nu mai operează de plin drept, ceea ce produce consecințele asupra duratei termenelor de prescripție, care nu mai sunt imperative, ci, în anumite marje, pot rămâne la disponibilitatea părților, recunoașterii posibilității renunțării la prescripție, ori a încheierii de convenții prin care să se modifice cursul prescripției, prin fixarea începutului acesteia, ori a cauzelor legale de suspendare sau întrerupere, a sferei persoanelor care se pot prevala de faptul împlinirii acesteia, a condițiilor și limitelor procedurale în care excepția prescripției ar putea fi invocată etc. Indiscutabil, caracterul relativ al excepției prescripției extinctive, ca excepție de fond, peremptorie, rezultă din conținutul art. 2.512 și al art. 2.513 din Codul civil, care prevăd că prescripția nu poate fi aplicată din oficiu de organul de jurisdicție competent, ea putând fi opusă, numai în primă instanță sau, cel mai târziu, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate de cel în folosul căruia curge, personal sau prin reprezentant, sau de persoanele menționate la art. 2.514 din Codul civil.

23. Curtea reține că cele de mai sus demonstrează faptul că textul criticat este clar, precis și previzibil, stabilind *expressis verbis* și fără dubiu că prescripția operează numai la cererea persoanei interesate. Justițiabilul nu este pus într-o situație confuză prin faptul că se încuviințează executarea silită a unui titlu executoriu ce vizează o creanță față de care se ridică problema prescripției dreptului de a obține executarea silită. **Stabilirea intervenirii prescripției dreptului antereferit se realizează pe cale contencioasă, iar debitorul este cel care va alege dacă invocă sau nu intervenirea acesteia.** Prin urmare, dacă creditorul va începe procedura executării silite în condițiile date, va fi pus în situația în care, prin intervenirea prescripției, să se admită contestația la executare, să fie desființate actele de executare și să fie obligat la plata cheltuielilor de judecată. În consecință, cel care se expune sancțiunii stingerii dreptului material la acțiune neexercitat în termenul stabilit de lege este creditorul, și nu debitorul, acesta fiind în poziția de a invoca o excepție care paralizează acțiunea creditorului.

24. Totodată, nu este încălcat nici dreptul la un proces echitabil sau dreptul la apărare pentru persoana interesată, care are posibilitatea de a invoca ea însăși prescripția atât pe cale de excepție în cadrul contestației la executare formulate, cât și separat prin formularea unei acțiuni în constatarea prescripției dreptului de a obține executarea silită, în condițiile art. 35 din Codul de procedură civilă.”

Prin urmare, astfel cum rezultă și din considerentele acestei decizii, sunt deja reglementate pârghii legale care asigură protecția debitorului și sancționează pasivitatea creditorului, motiv pentru care nu se impune completarea art. 715 cu un text potrivit căruia contestația privind prescripția dreptului de a obține executarea silită să poată fi introdusă în tot cursul executării silite.

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

„Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției”
(art. 133 alin.1 din Constituție, republicată)

Pe aceste premise, Comisia a apreciat că nu se impune adoptarea *Propunerii legislative pentru modificarea și completarea Legii nr. 134/2010, privind codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.*

Cu deosebită considerație,

**Secretarul general al Consiliului Superior al Magistraturii,
Judecător Andreșea Simona UZLĂU**

Tel: (+40)21-311.69.32
Fax: (+40)21-311.69.37

Website: www.csm1909.ro
Email: legislatie@csm1909.ro

Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,
cod poștal 060011